

D. D.

140.

LEPRA,

QUAM,
DISSERTATIONE MEDICA,
VENIA EXPER. FACULT. MED. AD
REG. ACAD. UPSAL.

PRÆSIDE

VIRO GENEROSISSIMO,

CAROLO
VON LINNE,

M. D. EQUITE AURATO DE STELLA POLARI,
MEDICIN. ET BOTAN. PROFESSORE REG. ET ORD.
ACAD. SCIENT. PARIS. UPSAL. HOLM. PETROPOL.
BEROL. BERNENS. IMPER. LONDIN. ANGLIC. EDINB.
MONSPEL. TOLOS. ET FLORENT. MEMBRO,

PRO GRADU DOCTORIS,
PUBLICO EXAMINI SUBMITTIT,
ISACUS UDDMAN,

OSTROBOTNIENSIS.

IN AUDIT. CAROL. MAJ. DIE XVII. JUNII,
ANNI MDCCLXV.

HORIS, ANTE & POST MERIDIEM, SOLITIS.

UPSALIÆ.

THE P. R. A.

DEPARTMENT OF MEDICINE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
ANN ARBOR, MICHIGAN

RESIDENCE

CAROL

VOY L. J. N. E.

M. D. STATE UNIVERSITY OF MICHIGAN
ANN ARBOR, MICHIGAN
MAY 1900

THE GRADUATE

PUBLIC EXAMINATION

ISACHS UDDMAN

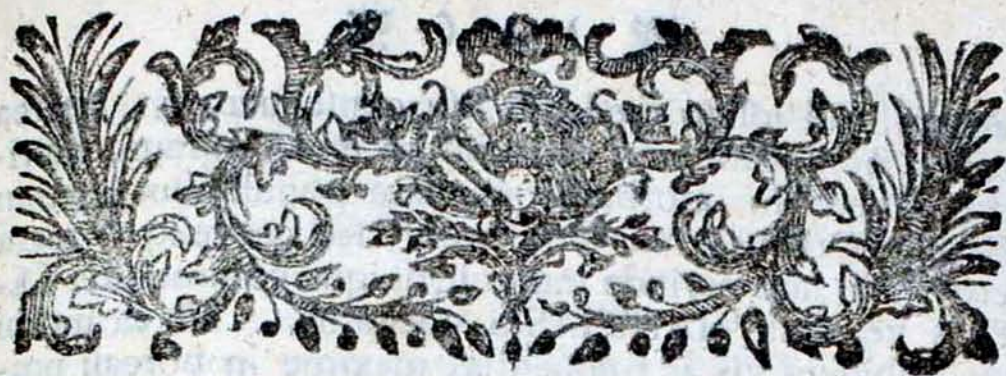
ANN ARBOR

IN THE STATE OF MICHIGAN
MAY 1900

ANN ARBOR, MICHIGAN

ORVILLE

ANN ARBOR

I. N. 7.

§. I.

ogitanti mihi met de argumento quodam medico, speciminis Academici instar edendo, atque ingentem juxta perlustranti morborum aciem Medicis dudum cognitam, quæcunque fere se obtulit hujus generis materies, eam ad varias eruditi orbis Academies toties deprehendi discussam vexatamque, ut vix nisi tritissima, vel, quod ajunt, crambem bis & vel centies, recoctam offenderem. Quid? quod nihil fere invenire licet, quod non multis ex Auctoribus est compilatum, transfusumque; unde non potuit non repetita ista ac continuata exscribendi opera, perinde ac longioribus meandris rivus a fonte profluens, turbida provenire ac impura. Accedit huc summa Auctorum in scribendo inconstantia, quin & non minor experientia, disparitas, quibus factum est, ut alia ex aliis bona fide transtulerint, ubi propriae uniuscujusque cessarint observationes. Verbo: de morbis novi quidquam aut satis maculi prodere juvenilis nequaquam conatus est, ac vix nisi
co-

eorum, qui longo medendi usu consenuerunt. Interea tamen quidquam cum scribendum erit, animum imprimis adverti in morbum quendam popularibus meis in Bothnia Orientali satis familiarem, sed qui reliquis regni provinciis non perinde innotuit, quique communiter LE-PRA vel ELEPHANTIASIS vocitatur. Est ea morbi hujus ibidem vis ac frequentia, maxime in boreali provinciae parte, ut in parœcia Cronobyensi hoc malo laborantibus Nosodochium exstruere necesse fuerit, anno 1631. quo sic a communi hominum commercio arce-rentur, ne alios contaminent: vulgo enim creditur morbum hunc, perinde ac Scabiem quamvis aliam, non posse non esse contagiosum. Atque eo magis morbus hiccè animum in se meum convertit, quo est origine obscurior, quo forma variantior, atque difficilior curatu. Vel per Te intelligis L. B. mearum non esse virium neque experientiae argumentum hoc summe arduum atque huc dum vix satis extricabile ad liquidum perducere: selegi tamen illud, eo potissimum animo, ut non tantum, ceu dignissimum, sub instituenda, si fors tulerit praxi, ob oculos mihi proponerem, sed & ut aliorum saltim mentem ac curam intenderem, quo sic vel olim satis observatus cognitusque morbus hiccè certa tandem poterit ratione debellari.

§. II.

LEPRA. Pustulae eschara sicca colorata, cum nodis immersis mobilibus indolentibus fuscis rhagadibusque.

Quae in hoc statim argumento occurrunt, Auctorum de Lepra ac Elephantiasi lites, utrum scilicet ejusdem generis sunt vel diversi, nostras non facimus: hoc saltem monuisse contenti, Morborum parcius fingenda esse Genera, ac nunquam praeter necessitatem multiplicanda, Species vero, sicubi fieri potest, quam accuratissime definiendas.

Lepra veterum, apud judæos præcipue olim frequen-
tissima, atque sacris in litteris V. T. toties commemo-
rata, adeo per Dei gratiam dudum grassari desiit, ut
nobis nunc vix nisi nomine amplius cognita permanse-
rit: *Lepram* loquor illam usque adeo contagiosam, ut
& ipsos muros ac parietes infecisset. *Levit. cap. 13. & 14.*
A *Lepra* vero nostratum omnino distinguendam cen-
semus *Tineam*, externo, quod omnino fatemur, habitu
Lepræ haud ab similem, sed quæ, vix ultra caput pro-
grediens, corporis potissimum superficiem, ipsis capillo-
rum bulbis inhæret; cum e contrario hæc nostra, per u-
niversum se diffundens corpus, illud & interne & externe
occupat, atque ad pisi aut avellanæ nucis magnitudinem
implet nodis & tumoribus, qui subinde aut macula qua-
dam vel cærulea vel badia aut fusca, aut etiam eschara
sicca squamosa e cute prominent. Morbus maxime chro-
nicus, naturæ beneficio vix unquam curatus.

§. III.

SPECIES hujus morbi complures ab Auctoribus re-
censentur. Eorum vero descriptiones propius contuen-
tes, symptomatibus vel signis diagnosticis collectis atque
inter se collatis, nihil omnino depræhendimus veri & con-
stantis discriminis, quo a se mutuo hæc species distinguan-
tur. Qui vel aliquantulum accuratius hunc observa-
vit morbum, satis intelligit quam parvi omnino momen-
ti sit divisio in *Lepram seu Elephantiasin siccam & humi-
dam*, quod nemini non constat evadere *Lepram* quam-
libet plerumque humidam, tubercula dum rumpuntur.
*Vox nasalis & rauca, deformitas faciei, rugæ frontis, na-
res fetidæ, dyspnæa, cutis coriacea, stupor, fissuræ &c.* vix
nisi pro ætate & gradu differunt. Quapropter facile Au-
ctor sim, ut suo quivis loco medici morbum de inte-
gro sub examen revocent, describentque, quo
tius

tius quid obtineatur, quam quod haecenus vago ausu commentati sunt Auctores. Sed ne hoc temere omnino proposuisse videar, quam possim brevissime indicia exhibeam, quæ haecenus in agris observare licuit.

§. IV.

In subjectis a nobis observatis intra Ostrobotniam, sequentia imprimis fuere signa: Tubercula mobilia indolentia, livido rubentia, solidis infixata, præsertim in fronte, genis, cubitis, femoribus, manibus. At tubercula subflavescentia seu sublivida in ore, palato, faucibus, & circa linguæ radicem. Ulcera nares depascentia. Tumores in ambitu auricularum. Labia crassescientia. Pedes manusque valde inflammatae & tumidae. At vero in quibusdam, non autem in omnibus, ulcera seu fissuræ ipsam, cutem penetrantia, lata, serpentia, labiis tumidis callosis, tactu sæpe cruentis, ceterum indolentia. In omnibus quotquot vidi, tubercula seu nodi sensu carebant, sed vicina pruriginosa.

§. V.

LOCUS ubi hic grassatur morbus endemice, apud nos potissimum sunt *ora maritima* Bothniæ Orientalis & Finlandiæ, atque præcipue borealis Oelandiæ Gottlandiæque regio, quamvis haud diffiteamur etiam nonnullos alibi hoc malo fuisse correptos. Interit scilicet ante aliquot ab hinc annos ad Elfkarleby quidam lepra infectus, quo mortuo, etiam alios in confinio aggressa est morbis, qui ad Nosocomium Holmiense translati, nullo tamen potuere negotio emendari. Ipsi nuper vidimus emori hic Upsaliæ Leprosam, cui nihil non etiam fortissimi admotum est medicaminis, sed frustra. In Norvegia morbus vulgarior est, quam hic: ne commemoremus terras Europæ alias, in cujus præcipue regionibus australioribus

ribus constructa sunt hunc in finem *Nosocomia*, quæ dicuntur *incurabilium* aut vulgo *Lazarea* (*Lazaretter*), quod communiter creditur Lazarum hoc cum malo conflictasse, unde *Aretæo* morbus St. Lazari audit. Extra Europam præcipue observatus est in Ægypto, nominatim ad Alexandriam maritimam urbem. Videtis *Lepram Arabum apud Prosp. Alp. de morbis ægypt.* 1) vel *Elephantiasin Orientalem. Sauvages. nosol. method. III. p. 450.* in locis maritimis Indiæ Orientalis quoque notus est. Vid. *Eleph. javanensem. Sauvages. l. c. p. 455. descriptam a Cleyero in Ephem. N. C. decad. II. ann. 2. 1683.* 2) in America itidem sub nomine *Impetiginis americanæ*, descriptæ a *Pisone brasil. cap. XVIII.* 3) vid. *Lepram indicam. Boerhav. consult. IV. Sauvages. l. c. p. 459.* 4) Hæc vero tria Lepræ genera, *Ægyptiacam* putata,

1) Ita ejus verba sonant:

1:0 Cutis elephantina, dura, unctuosa, rugosa, rimosa, aspera, anserina, nigricans.

2:0 Artuum stupor, manibus tibisque vix acus puncturam sentientibus.

3:0 Deformitas faciei: genæ atro rubræ, frontis rugæ, nasus resimus fætidus, mentum complanatum.

4:0 Vox rauca, corpus grave, mores dolosi.

5:0 Exulceratio dum morbus inveterascet, & caro digitique cadunt.

6:0 Inter signa essentialia refert superciliarum depilationem & crassitiam, rotunditatem oculorum, aspectum terribilem fixo intuitu.

2) Lepra javanensis tribuitur a *Cleyero* piscibus salitis, ab anno 1760. nota indigenis sub sequentibus signis:

1:0 tumor gravis digitorum, manuum, pedum, demum faciei.

2:0 tumores demum suppurantur ossibus cariosis.

3:0 Pilorum omnium casus.

4:0 Anæsthesia ut acus non sentiant puncturam.

3) Cutis squamosa præsertim ad genicula & in capite passimque in cute. Nodi scilicet ichorem album fundunt. Dolores vagi corporis. noctes inquietæ.

4) Lepra Mascariensis in mascarina insula frequens & incurabilis: glandulæ tumidæ, Nodi maculis rubellis flavis lividis. Tubercu-

ta, *Indicam* & *Americanam*, utrum inter se aut cum nostra ex affe coincidunt vel sesus, vix quisquam satis affirmabit, antequam accuratius fuerint excussa atque descripta, & ne sic quidem nisi uni illa eodemque in regionibus hisce summe dissitis simul intueri licuerit, quod optatu omnino quam obtentu facilius. Est namque morbus hic polymorphus adeo ut nihil variantius, utpote qui, pro ætate mali atque ægrorum habitu summe differt. Quapropter missis illis, de quibus parum constat, morbi formis, illam nostram tantummodo considerationi subjicimus, quæ apud nostrates obtinet.

§. VI.

CAUSSA. Nihil difficilius juxta ac magis necessarium, quam morborum in causas inquirere, maxime quod raro malum tollitur, nisi causa sublata, atque arte nihil proficitur, dum instillatur, clanculum morbi materies errore diætæ. Credidere veteres carnem Asinorum ferorum comestam in Africa morbum hunc excitare: pro qua Asinina carne substituere alii alias, ut suillam aut animalis cujusque scabie ac morbo infecti. *Doct. Spring*, Aboënsium dum vixit Medicinæ Professor Celebrerrimus, quod in Bothniæ Orientalis maritimis oris præcipue obvenit malum hoc, esui illud Phocarum adtribuit, idque non sine magna veri specie, cum phocarum, quas venantur, carnibus incolæ sæpius victitent. In Ægypto ab esu Piscium lutulentorum & salitorum oriri *Alpinus* existimat, quod idem de India Orientali *Cleyero* creditur: quid? quod Auctorum quam plurimis

---

In dura indolentia fere canerosa. Coryza, nasi radix incrassata cariota. Labia crassa. Cilia & palpebræ elevata. Facies in larvam horridam mutata. Digitorum phalanges intumescentes, macies summa. Cutis maculosa, nodosa. Ulcera copiosissima, Agrypnia. denum mors misera.

mis firma est persuasio provenire hoc ab esu piscium, quod maris potissimum accolas occupat. Quidquid est, hoc saltim experientia novimus, cibos crudos naturæ indigestos obstipationes glandularum causari, prout in pueris observare licet, dum acrodrya vi nimia devorant, atque in iis, qui nimio lardi esu varos sibi contrahunt. Fuit ista communis veterum opinio, provenire *Scabiem* ex sanguineæ massæ sordibus, quæ vel imbecillitate naturæ vel desidia subigi non possint: piscibus vero cum plus propemodum crudi insit, quam cibo cuivis alio, nihil mirum, quod in hanc incidere conjecturam veteres inquinamenta ejusmodi in sanguine generari, unde morbus hicce oriatur, sed suo ista loco relinquimus.

§. VII.

Condonabit facile æstimator hujus causæ æquissimus quisque, si in re adeo obscura communem sententiam liberius deserentes de nova quadam circumspiciamus ratione, qua hujus origo morbi commodius explicetur. Hoc vero saxum volventes, enixe rogamus, quidquid id est nobis quod in mentem veniat, per Lectoris id benevoli humanitatem liceat problematice tantum proponere; quippe nihil cuiquam nondum satis evictum obtrudimus, subjicimus tantum ut rem altioris indaginis peritiorum judicio, aut ulteriori futuri temporis experientiæ.

Putavere, ut in superioribus monuimus communiter Veteres *Scabiem* sanguineæ massæ sordibus originem debere. Jam vero nemini non constat oriri illam non nisi ab Acaris sub cute nidulantibus, quod non sine insigni oculorum injuria negari potest: possunt enim, quo loco quove placuerit tempore, acu protrahi, protracti obreptant; videt hæc omnia sanus cujusque oculus vel

non armatus, armatus vero insuper formam integram animalculorum. Hisce ubi infectis nidificare atque arrodere licuerit, exsurgunt pustulæ atque exanthemata, vel scabies omnino contagiosa. Et febres quidem exanthematicas diversas curatius pensitantes, ex analogia pustularum & exanthematum, ex multiplicatione per calorem, ex repulsione frigoris vi, atque ex ipsis demum medicamentis vix aliud quidquam concludere possumus quam quod febrium istarum cuilibet e. g. *Pesti, Variolis, Morbillis, Siphylis, Herpeti, Serpiginis, Tinea* &c. sua sint animalcula propria subtilitatis propemodum infinitæ. Nonne *Dr. Schreiber* exercitum Russorum Novissimo bello Turcico mercurii dulcis ope a peste liberavit? Nonne quotidie fere, dum inoculationi variolarum aptantur infantes, a mercurio isto Medici incipiunt? atque Mercurius ille quid contra scabiem atque infecta valeat optime conspicitur ab *Unguento Neapolitano*, cujus auxilio pediculi puerorum obidentes capita, ad internersionem dantur. Et quid magis verosimile, quam quod malo venereo viva ejusmodi animalcula immixta sint, quæ mercurialibus tam fortiter e medio tolluntur? Hæc si non admittimus, difficillimum omnino explicatu est, qua alioquin ratione adeo serpat & divagetur contagio, nisi per viva ejusmodi animalcula, maxime cum exanthematicorum morborum quam plurimi sint contagiosi. Haud ignorare equidem, etiam *Phtisim* subinde contagiose propagari; ubi tamen nulla unquam de animalculis ejusmodi obtinuit suspicio. Est quidem scilicet, ubi oritur *Phtisis* vel ex ipsa structura corporis, vel ex contusionibus, hæmoptysi, peripneumonia &c. Sed nec desunt occasiones aliæ, ubi vel valentissimis ingruit malum hoc, sine causa omni prævia saltim nequaquam perspecta. Notum est exemplum manicæ villosæ ex pelle confectæ, quam ab ano hæctica relictam septem deinceps possiderunt aliæ, quæ

quæ omnes Hæctica occubuere. Studiosus gothoburgensis omnia sanus ante aliquot ab hinc annos hæctico cui-dam in contubernium successit, qui & ipse intra anni decursum hæctica exspiravit.

§. VIII.

Sed ad morbus contagiosos ut revertamur urget quidem vulgus hominum, si Acari ejusmodi in morbis contagiosis ac exanthematicis adfuerint, necesse esse, ut vel a mortalium aliquo conspicerentur. At numne Micrographi in *aceto* & *glutine* ingentem vim vermium detegunt, angvis in formam effictos, qui omnium consensu viva sunt animalcula, licet ob excilitatem summam nudo oculo videri nequeant? conf. de his, *Backeri micogr. II. cap III. §. I. Needham micogr. 1747 p. 99.* Hos ejusmodi in aceto & glutine conspicere non nisi armati oculi est, sed utcumque armatus frustra tamen eos sanguinea in massa detegit, utpote non pellucida, sed opaca. Atque eos in glutine obvenientes quod attinet, memoratu dignum est, gluten ejusmodi vel per dimidium anni exsiccatum aqua rursus dum diluatur, reviviscere animalcula, perinde ac *Hydræ Polypi vulgo dictæ*, quæ, exsiccatis fossis emoriuntur velut Lichenes, adfluentibus vero aquis autumnalibus spiritus resumunt. Vermes vero istos angviliformes dum miramur, ejus quidem subtilitatis, ut inermem quemvis oculorum aciem fugiant, quotusquisque mortalium tantæ est vesaniæ, ut in iis tamen omnino subsistendum certus credat naturæ ad parva declivi. Numne dentur animalcula his minora? quis negaverit? aut quis desinet ubi gradatim procedens mira illa naturæ ad maxima & ad minima infinito propemodum ordine scala incipiat aut desinat? in regno saltim vegetabili contagionis ejusmodi satis luculentum offendimus analogon: novit nimirum rucolarum

larum vel infimus *Ustilaginem*, consuetam hordei comitem, adeo esse contagiosam, ut granum alias integrum vel unico sub trituratione nigro ejusmodi infectum pulvisculo, si terræ committitur, non nisi ustilaginem ferat. Hic dum pulvis aqua miscetur, videre licet animalcula tantum non innumera subtilissima, que sponte se moveant, prout clarissime hoc indicavit *Illustr. Baro a Munchhausen* in libello qui *Hausvater* inscribitur p. 149. Sed hæc in transcurso.

§. IX.

Vermes & insecta veteribus una sub classi naturali comprehensa fuere, quæ toto tamen cælo differunt, non minus ac aves & mammalia: ex inde vero concluderunt, insectis quæ officiant, eadem & vermibus nocitura; quam vero nullo id fiat fundamento nemini non per se jam patet. Vermes varii generis humana corpora obsident, quorum in tuba intestinali tria communiter numerantur, sc. *Tænia*, *Lumbricus* & *Ascaris*. quos præter etiam animalia alia in stomachum subinde descendunt. Namque, Angves, Ranas & Lacettas ut faciam, de quibus consuli possunt observationes *Barthol.* & aliorum, *Nob. Dn. Præses* ibidem larvam animadvertit cujusdam muscæ, nec non *D. D. & Adsefs. Wahlbom* Oniscos atque larvas Phalænarum, de quibus videantur *Acta R. Ac. Sc. Holm. 1752. p. 1.* Cæterum vermis quidam est *Gordii* species, quem *Venam medinensem* nuncupant, utraque in India notissimus, qui, setæ haud absimilis, universum sæpe corpus sine graviore quodam doloris sensu permeat, atque nonnunquam mediante tuberculo caput suum cuti infigit. Præter humanum corpus etiam animalium aliorum considerantes, imprimis piscium marinorum, videmus illa tuberculis subinde infecta, cujusmodi obveniunt, in jecinore *Lucii*, præcipue vero in

Clapeæ (S. N. 160. 1.) nostræ partibus tantum non singulis, jecinore, intestinis intra peritonæum, in carne, ipsaque demum ad ossa quam proxime. Vermiculi isti nuper innotuere. Norvegis vero *Qveise* sub nomine vulgo cogniti; sunt vero quasi medii Gordios inter & Ascarides, setæ ad crassitudinem, albi, atque quo demumcumque accedunt tubercula oriuntur, intra quæ, spiræ in formam quiescentes, tranquilli se continent. Ipso in mari generatos oportet, ubi pisces occuparint, ac proinde aquæ falsæ tanquam sui sunt elementi patientes, quam tamen ægre ferunt vermium quamplurimi alii.

§. X.

Dn. Martin. Med. Cand. ex Norvegia redux, Academiæ Sc: Reg. Stockholmiensi 1760. p. 4. hypothesein insinuavit, qua probare conatus est, *Lepram* maritimis Norvegis exitiosam adeo, huic vermiculo originem debere. Evulgavit deinde eruditus *D. Stroem*, ac summe honorificus in Norvegia Theologus, Historiam Naturalem *Söndmöræ* Norvegiæ, ubi vermiculum hunc non modo commemorat, sed & sua fide adstruit neminem esse eorum, qui mare accolunt, cui non persuasissimum sit ab eo unice vermiculo *Lepram* istam provenire. Et ad nos quod attinet, quantum quidem nobis videre datum est, nullam sane perspicimus morbi hujus causam magis probabilem aut rei ad indolem propius accedentem. Quid erit enim eventu facilius, quam commigratio vermiculi in hominem crebriori Halecis esu? quod ut credamus eo firmiter, sequentibus potissimum quinque rationibus inducti sumus: 1:0 quod ab hoc vermiculo rarissime est immunis. 2:0 quod experientia teste, vermes animalium tantum non omnium vitæ sunt tenacissimi, usque adeo, ut in *Cyprino* jam cocto & opposito, inventa sit *Fasciola* viva & se motitans. vid. *Illustr. Arch. & Equ. Aur.*

Aur. Rosen a Rosenstein, underrätt. om Barn-Siukdomar pag. 276.

3:o quod vermiculus hicce, præter morem aliis vermibus familiarem, non tubo intestinali, sed ipsis visceribus ipsique musculosis piscium partibus se infigat.

4:o Ubicumque residet tuberculum enascitur, ubi sine loci commutatione in spiram contortus continuo acquiescit, quod tamen non videtur obstare, quominus sui propagaverit similes. Hæc omnia cum *Lepra* ejusque tuberculis compluribus rite collata miram certe conficiunt similitudinis & veri speciem, maxime quod.

5:o uno fere ore confiteantur Auctores morbum in locis potissimum maritimis grassari, qua propter illum piscium esu adtribuunt. sive igitur eadem ubique fuerit vermium species, sive diversis in locis diversa, quæ pro diversitate indolis, diversas quoque morbi formas inducant, res tamen videtur minime absona.

Interea tamen cum deficientibus veris observationibus non sit huc dum nisi ad summum probabilis, non possumus satis Medicorum cordatissimum quemque ad id excitare studii, ut, quo tandem tanti res momenti ad liquidum perducatur, sicubi Leprosi cadaveris copia facta fuerit, tubercula aperiat, atque accurate perlustret an ejusmodi invenientur vermiculi. Sic fiet ut de nova ac certiori quam hætenus medendi ratione cogitari queat.

§. XI.

CURA. *Leporam* propulsuri adhibuere veteres coetum ex *viperis jusculum*, quod tamen nostro tempore parum succedit. Sed observandum juxta fuisse *Viperam* veterum *Colubrum S. N. 140.* cum e contrario utuntur nostrates *Colubro Bero*. Novimus scilicet veras olim vyperas exsiccatas plenis navibus ex *Ægypto* Venetiam fuisse translatas: jam vero *Pharmacopolæ Berum* nostrum vulgarem
sub-

substituunt, perinde habentes quid propinent, dummodo sit serpens. Rem vero nequaquam eadem recedere satis ostendit vel odor in diversis serpentibus diversus, nec non æque dispar ex morfu effectus.

Hydrargyrum, quantum quidem hactenus novimus, infectis omnibus necem accelerat: Igitur veteres sua hypothese, qua vermes cum infectis confundunt, etiam vermes mercurialibus exterminare conati sunt, quod idem etiamnum conantur haud pauci. Equidem non negaverim *Mercurium dulcem*, quatenus purgantem, vermes in tubo intestinali disturbare; quamvis, quod ingenue fatear, quod mercurialium unice vermibus officere mihi constat, est *Æthiops mineralis* inprimis cum igne præparatus, quem tamen ut plurimum jam deseruerunt Medici, obtendentes esse illum aliud nihil quam fuliginem Mercurio seruo ejus fugitivo Chemistarum ignis vi evaporato, residuam; at ipsa fuligo gravissimum vermibus est toxicum, quod satis patet ejus dum pulvere consperguntur. Experimentum *Baglivii*, quo lumbricos injectis mercurio vivo cum aqua mixto probeque agitato, in quo tamen per diem ac noctem vixere integram, satis demonstrat eos mercurio haud satis commode necari. Unde nihil mirum, toties inunctionibus salivationibusque mercurialibus *Lepram* nequicquam fuisse tentatam.

Superioribus jam annis *Londinenses* cum erudito orbe communicarunt, quem in modum *Lepram Aqua marina* feliciter aggressi sunt. Scilicet dum aquam hanc majori dosi propinarunt, externe simul ægra corpora oleis calidis, acris & penetrantissimis obunxerunt, purgantia juxta ingerentes, quibus pluries malum alias immedicabile habitum ex voto debellarunt.

Cl. Russelii methodus curandi *Lepram* hæc fuit:

1:0 Rc. Merc. Dulc. gr. VI.

Camph. gr. I.

f. c. Conserv. Rosar. q. s.

Bolus, sexta quavis nocte sumendus, superbibendo
 potionem catharticam.

2:0 diebus ab hac dosi vacuis:

Rc. Carnis viper. scr. I.

Camph. gr. I.

Conserv. Rosar. q. s.

m. f. *Bolus* hora somni sumendus.

3:0 Sequenti mane hauriatur:

Rc. ∇ :æ marinæ lbs.

Hæc cura continuetur per integrum mensem.

At quamvis hac sub cura, de *Gordis spiralibus*, quo-
 rum in superioribus mentionem injecimus, ne somnari
 quidem potuerint, nostram tamen hoc hypothesin mi-
 rifice confirmat. Quid enim est suspicatu facilius, quam
 vermiculum inunctionibus ejusmodi externis vexatum,
 infestatumque aquam marinam, ceu elementum sibi pro-
 prium, in tubo intestinali repetere, atque exinde pur-
 gantibus ejici.

§. XII.

Hiscæ igitur in summam collatis, ex similitudine ex-
 anthematum, in locis maritimis; ex esu piscium com-
 munitè agnito; ex tuberculorum in piscibus & leprosis
 analogia; ex loco endemico; ex frustraneo mercurialium
 usu; ex cura denique aquæ marinæ, probabiliter saltim
 concludere nos posse videmur *Lepram ex Gordio spirali*
enasci: atque hoc qualecunque est, quod eruditi præci-
 pue Medici orbis ulteriori examini modeste
 submittimus.

S. D. G.

